

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den følgende Sag var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af midlertidig Lov Nr. 289 af 2. September 1939 om Ændringer i Værnepligtslovgivningen.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 421).

Sagen sattes til Forhandling.

Indenrigsministeren (*Jørgen Jørgensen*): Bestemmelserne i det Lovforslag, som er til Behandling her, gaar ud paa at fastslaa, at den almindelige Ret, som de værnepligtige tidligere havde til at begære Udsættelse med at møde paa Session, altsaa Udsættelse med Udskrivning, er ophævet, dog saaledes, at der er Hjemmel for Indenrigsministeriet til i hvert enkelt Tilfælde at tilstaa en saadan Udsættelse, naar Forholdene taler derfor. Endvidere indeholder Lovforslaget Regler om udvidet Kontrol med værnepligtige, der ønsker at rejse udenlands, bl. a. ogsaa vedrørende Søfolk.

Under de særlige Forhold, der findes nu, har jeg anset det for nødvendigt, at denne Lov forlænges, som den er blevet det adskillige Gange før, og foreslaar derfor Loven forlænget med 1 Aar til 1. April 1944.

Jeg skal anbefale Forslaget til velvillig Behandling i det høje Ting.

Carsten Raft: Jeg vil paa mit Partis Vegne anbefale denne Forlængelse, men jeg vil gerne benytte Lejligheden til at rette en Forespørgsel til den højtærede Forsvarsminister, hvem jeg har underrettet om, at jeg vilde komme med dette Spørgsmaal. Det drejer sig om en Forespørgsel i en ret vigtig Sag, der har interesseret Befolkningen meget stærkt.

Den 12. Maj 1939, altsaa for 4 Aar siden, rejste jeg som mit Partis Ordfører i Spørgsmaalet om Ændringer i Værnepligtslovgivningen Spørgsmaalet om en særlig Forsørgslov for de værnepligtige, saadan at de ikke behøvede at gaa paa Socialkontorerne, men kunde have hele Systemet for sig selv. Der var ikke megen Interesse for Spørgsmaalet her i Salen — der blev ikke svaret paa det — heller ikke i Befolkningen eller i Soldaterforeningerne eller andre Steder, hvor den Sag i Dag interesserer saa overordentlig

stærkt. Et halvt Aar efter, den 21. September 1939, da vi behandlede Forslag til Lov om Ændringer i Forsvarslovene, rejste jeg Spørgsmaalet igen og havde en Debat med den daværende Forsvarsminister om det. Men heller ikke dengang vakte Sagen Interesse. Siden er Interessen steget for Spørgsmaalet, og i Efteraaret under Finanslovbehandlingen forespurgte mit Partis Gruppeformand Forsvarsministeren, om der ikke nu var Grund til at foretage disse Ændringer, som paa det Tidspunkt jo i Soldaterforeninger og andre Steder, hvor man har Interesse for de værnepligtiges Vilkaar, interesserede overordentlig stærkt, men Forsvarsministeren mente, det vilde være rigtigt at udsætte dette Spørgsmaal, til vi efter alt, hvad vi nu oplever, skal til at behandle hele vor Forsvarslovgivning igen.

Saa rejstes der et Spørgsmaal om en Indsamling til nødlidende Soldater, som vakte nogen Diskussion. Under dette fremkom der en Udtalelse fra den kommanderende General om, at han var i Færd med at udarbejde Forslag til en saadan Forsørgslovgivning som af mig ønsket. Nu saa jeg i Gaar, at der kom en Erklæring, hvoraf jeg gerne med den højtærede Formands Tilladelse vil citere bare to Linier. Den begynder saaledes:

„Forsvarsminister Brorsens Udtalelser om, at Staten nu har taget Spørgsmaalet om Soldaterforsorgen op, har vakt meget stor Glæde.“

o. s. v., idet man samtidig bebuder, at nu vil man rejse en stor Agitation for en saadan Lov. Den højtærede Forsvarsminister vil kunne forstaa, at naar man har arbejdet med en saadan Sag gennem fire Aar og forsøgt at faa et Resultat ud af den, interesserer man sig meget for, om det nu er ved at lykkes, og kan ikke stille sig tilfreds med en privat Grosserers Meddelelse om, at Forsvarsministeren har udtalt sig saadan og saadan. Jeg vil gerne spørge den højtærede Forsvarsminister, om der foreligger nogen Beslutning, om man — hvad man vil kunne formode af den kommanderende Generals Bemærkninger — er i Gang med en saadan Lov, saa at bl. a. den private Agitation, som i saa Tilfælde skulde menes at være unødvendig og vel heller ikke er saa forfærdelig heldig, kunde standses.

Jeg indrømmer ærligt, at det altid har været vanskeligt for mig at forstaa, at det var saa svært at naa igennem med dette Spørgsmaal. Det er mig ufatteligt, at man ikke fra alle Sider, ogsaa fra Admi-